

1665

2. Beh. af Forsl. t. Finantslov for Finantsaaret 1879—80.

1666

den, at jeg aabent udtalte, hvad der var min Plan med Hensyn til de finantzielle Dispositioner, og at jeg havde den Tilfredsstillelse, at det ærede Udvalg fuldt tiltraadte den. Der var ikke nogen Forhandling, der var ikke nogen Overenskomst, der var ikke nogen Mægling der; men det ærede Udvalg bifaldt fuldt, hvad jeg havde sagt, og det ærede Udvalg fandt det, af hvilken Grund veed jeg ikke, i sin Interesse at faae denne Udtalelse af mig konstateret, og sendte derfor til mig en Gjengivelse af mine Udtalelser til Gjennemsyn; men om det eller det Udtryk blev brugt, erindrer jeg ikke i Diebliffet; men at det skulde have Karakteren af en Haandsæstning af mig, er dog den allermeest overdrevne Paastand, man kan fremkomme med. Det vilde være uforvarligt af en Minister, om han ligeoverfor et uansvarligt Finantsudvalg, ikke en Gang ligeoverfor Rigsdagen, vilde i den Grad binde sine Hænder, at han ikke kunde træffe nogen Disposition udover det, som han dengang angav at være hans finantzielle Plan (Solstein-Ledreborg: Ja, med Rigsdagens Samtykke). Rigsdagen har aldrig bifaldt denne Plan. De 15 Medlemmer af Udvalget, som havde hørt den, havde behaget at notere den og at udtale deres Billigelse deraf i deres Protokol. For mig har det været en Tilfredsstillelse, at det ærede Udvalg delte min finantzielle Betragtning, og for mig er det i dette Diebliffet en Tilfredsstillelse, at jeg bogstavelig har kunnet følge min Plan fra for 4 Aar siden. Det viser nemlig, at de Penge, som her er Tale om, aldeles ikke falde ind under Begrebet om Dispositioner over Penge, som dengang var Gjenstand for Forhandling i Udvalget. Hvad var det, der var Gjenstand for Forhandling i Udvalget fra min Side? Det var, paa hvilken Maade Staten skulde anbringe sine Midler rentebærende. Der var Spørgsmaal om, hvilke af disse Effekter, som Staten eiede, den burde beholde, og hvilke den burde søge efterhaanden at blive af med. Det gjaldt det om, men paa ingen Maade, hvorvidt man i Nødsstand skulde kunne anvende Penge af Statskassen til et Foretagende eller disponere over dem, saaledes som der her har været Tale om. Jeg gad nok vide, hvorledes overhovedet nogen Baretagelse af Statens Lærv som Kreditor skulde kunne finde Sted uden at anvende Penge. Det ærede Medlem erkjendte selv, at det var fuldt berettiget, naar jeg havde udtalt i Finantsudvalget ifjor, at jeg ansaa mig

for at være baade berettiget og forpligtet til at varetage Statens Lærv, hvis det kom til det Yderste ved Tvangsauktion af Banen. Det ærede Medlem var enig med mig deri, men sagde: ikke paa den Maade ved at laane Pengene; men jeg gad nok vide, hvorledes jeg overhovedet skulde kunne varetage Statens Lærv, dersom jeg ikke kunde disponere over Pengene, og saa ser jeg ikke rettere end, at enhver Disposition over Pengene, stor eller lille, vilde falde ind under det Begreb aldeles utilstedeligt, som det ærede Medlem gjør gjældende: thi, at jeg skulde laane Penge ud, for hvilke der ikke var Sikkerhed, eller af hvilke der ingen Rente gaves, det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening.

Solstein-Ledreborg: Den høitærede Minister gaar hele Tiden ud fra, at der har hersket Nødsstand. Der har slet ingen Nødsstand været med Hensyn til Randers—Grenaa Banen. Den ærede Minister har været i det Tilfælde, været i den Eventualitet, at staa som en anden Kreditor i et Fallitbo, og det er en Eventualitet, som den ærede Minister ganske roligt kunde ladet komme; saa kunde han have handlet, som han ansaa det for rigtig. Men det var en Eventualitet, som den ærede Minister nu har forebygget ved at foregribe Sagens Gang ved finantzielle Dispositioner, som, efter vor Mening, vare urigtige. Der er ikke nogen Nødsstand af den Grund og heller ikke af nogen anden Grund end den, at den ærede Minister ikke gjorde, hvad han kunde have gjort, nemlig indbragt en særlig Lov ifjor. Den ærede Minister har ikke anført nogen anden Grund til, at han ikke gjorde det, end den, at det ikke var Let at samle Folk om en saadan Lov, paa en Tid, da baade Finantsloven og Tilleggsbevillingsloven vare gaaede over til det andet Thing, og da der ikke vare mere at gjøre, fordi Samlingen skulde sluttes. Den ærede Minister har ikke under andre Forhold villet rette sig efter de Forventninger, som vi overhovedet have sat til ham, saa det undrer mig, at den ærede Minister var saa overordentlig imødekommende paa dette Punkt. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister ogsaa paa dette Punkt havde fulgt sit eget Hoved og ikke vor Forventning; skulde det være det eneste Punkt, at han ikke havde forelagt en Lov om Randers—Grenaa Banen i Overensstemmelse med vore Ønsker, saa siger jeg, vilde jeg have